(1974) "स्यमु शब्दे" (I-भ्वादिः-826. अक. सेट्. पर.)[अ]
'स्यमेः स्यमति शब्दार्थे वितर्के स्यामयेत णौ ॥' (श्लो. 148) इति देवः। स्यामकः-मिका, स्यामकः-मिका, सिस्यमिषकः-षिका, [1]सेसिमकः-मिका; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि ध्वनतिवत् (940) ज्ञेयानि। स्यमित्वा-स्यान्त्वा, स्यान्तः, स्यमन्तको मणिः-बाहुलकात् औणादिके झच्प्रत्यये 'झोऽन्तः' (7-1-3) इत्यन्तादेशे संज्ञायां कनि च रूपमिति विशेषः।
औणादिके (द. उ. 3-15) किकन्प्रत्यये सिमीका-सूक्ष्मा कृमिजातिः। स्यमीका-क्रिमिः इति स्वामी। क्वसौ-[2]स्येमिवान्-सस्यमिवान् इति।

(1975) "स्रकि गत्यर्थः" (I-भ्वादिः-84. सक. सेट्. आत्म.) सर्वाण्यपि रूपाणि कङ्कतिवत् (140) ज्ञेयानि। खल्प्रत्यये [A]दुःस्रङ्कः।

(1976) "स्यल वितर्के" (X-चुरादिः, अक. सेट्. आत्म.) न्यासकारः 'नाचार्यराजर्त्विक्संयुक्तज्ञात्याख्येभ्यः' (6-2-133) इत्यत्र "स्यल वितर्के'—अस्माच्चुरादिणिजन्तात् पचाद्यचि स्यालशब्दोऽन्तोदात्तः।' इति व्युत्पादितवान्। तदिहानुसन्धेयम्।

(1977) "स्रन्भु विश्वासे" (I-भ्वादिः-757, (393). सक. सेट्. आत्म.) तालव्यादिः दन्त्यादिश्चायं इति सि. कौमुद्याम्। 'स्रन्भु प्रमादे (भ्वादिः 393) प्रमादोऽवलेपः' इति तरङ्गिण्यां दृश्यते। पुरुषकारेणापि (श्लो. 185) उद्धृतोऽयं पाठः। विस्रम्भमाणः। विपूर्व एव विश्वास इति ज्ञापनार्थो विपूर्वस्य प्रयोगः। [B]विस्रम्भी 'वौ कषलसकत्थस्रम्भः' (3-2-143) इत्यादिना घिनुण्प्रत्ययः। 'स्रन्हु इति कौशिकः' इति स्वामी।

[अ] पुरुषकारे (देवश्लो. 148) 'स्यमयेत् इति हेतुमण्णिचि—' इत्युक्तम्। घटाद्यन्तर्गतत्वाभावात् कथं मित्त्वं इति न ज्ञायते।

1. 'स्वपिस्यमिव्येञां यङि' (6-1-19) इति संप्रसारणे द्विर्वचने अभ्यासस्य गुणे च रूपमेवम्। एवं यङन्ते सर्वत्र बोध्यम्।

2. अत्र 'फणां च सप्तानाम्' (6-4-125) इति एत्वाभ्यासलोपौ वा।

A. 'दुःस्रङ्कमाश्रङ्क्य हरेः पदं जनः प्रश्लङ्कते कुत्र रुजं क्व शङ्कते।' धा. का. 1-12.

B. 'विकत्थी याचते प्रत्तमविस्रम्भी मुहुर्जलम्।' भ. का. 7-11.